

faa maa jeg ogsaa bemærke, at det for det Første ikke er alle Embedsbreve imellem Præsterne, hvorom her kan være Tale; det er da i all Fald kun de Embedsbreve, der ere af reent geistligt eller kirkeligt Indhold, og ikke engang alle saadanne Embedsbreve er det, som paa denne Maade befordres af Skolelærerne, ligesom det heller ikke efter Lovgivningens oprindelige Bestemmelse, som bekendt, kun de Breve, der forsendtes fra de kirkelige Autoriteter til Præsterne, som Degnene skulde befordre; vistnok har nu Cancelliet i sin Tid udvidet denne Degnene oprindelig paahvilende Forpligtelse derhen, at det ogsaa skulde angaae Breve, som Præsterne verle imellem hverandre, og ikke blot „de Breve, der gaae fra eller til deres geistlige Foresatte“, som det hedder i en Cancelliskrivelse af 13de Mai 1815, men ikke at tale om, at der kunde være Grund til at opkafe Lov om, med hvad Tøie Cancelliet har givet en saadan Udvidelse af Loven, saa er det jo ganske vist, at saaledes som Byrden for Tiden præsteres af Skolelærerne, er der slet ikke Tale om at beordre Skolelærerne til at gaae med Breve, som en Præst kunde verle med sin Nabo, men kun med saadanne Breve, der virkelig ere paa- tegnede at komme fra en geistlig Foresat, og dette Antal Breve er da imellem Aar og Dag ikke stort. Imidlertid anfører jeg ikke dette, for derved at nedsætte Størrelsen af Byrden; der gives Steder, hvor den kan være stor nok (Hør!). Gaaer jeg dernæst nærmere ind paa Lovforslaget selv, saa vil man bemærke, at Lovforslaget i sit Indhold kun er negativt; det siger blot: hvem der herefter ikke skal besørge saadanne Embedsbreve, og man skulde da ved første Øiekast mene, at der virkelig savnedes en § 2, hvori det skulde opstilles, hvem der saa herefter skulde overtage den Byrde, som tages fra Kirkesangerne. Imidlertid har jeg dog ved nærmere Betragtning fundet, at Lovforslaget i sig selv i saa Henseende kan være langt nok, og at man slet ikke behøver en saadan Bestemmelse; thi det ligger da nær, at Præsternes Embedsbreve maatte befordres paa samme Maade som forøvrigt alle andre Embedsbreve i Landet be-

fordres, saaledes som t. Ex. Herredsfogdernes Embedsbreve, Sognefogdernes og Lægdsmandenes Embedsbreve befordres, og i ethvert Tilfælde vilde en saadan Bestemmelse kun have Betydning saalænge, indtil der blev oprettet Landposter omkring i Landet, der altsaa kunde overtage en saadan Brevgang. Men det har undret mig, at den ærede Forslagsstiller kun har taget denne ene Byrde, der hviler paa Skolelærerne, frem og gjort den til Gjenstand for et Lovslag, og ikke samtidigt dermed taget andre, aldeles ligeartede. Dengang man i Aaret 1814 begik det, hvad jeg vil kalde sørgelige Misgreb, at nedlægge de gamle Degnekald i Landet, da hvilede der paa Degnene adskillige Byrder, som man ikke ret syntes at vide, hvad man skulde gjøre med, og deriblandt da navnlig de to, at ringe Kirkeflokken Morgen og Aften og at befordre de her omhandlede Embedsbreve. Den første af disse Byrder, Kirkeflokkens Ringning, lagde man paa Kirkebyens Skolelærer uden noget egentligt Bederlag. Den anden Forpligtelse, at besørge Embedsbreve, lagde man paa Kirkesangeren, men dog saaledes, at han kun overtog den, forsaavidt han foretrak dette istedetfor at afgive en Deel af Degnekaldets Indtægter til Lønning for et Kirkebud. Der har været mange flere Tvistigheder om den første af disse Byrder, om Kirkeflokkens Ringning, end der har været om den sidste. Jeg skal nu ikke her, da jeg ikke troer, det leder til noget Resultat, gaae ind paa en Undersøgelse af det Spørgsmaal, der i sin Tid blev drøftet omhyggeligt af Stænderne i Koeskilde, om hvem der oppebar de gamle Degnekalds Indtægter, og hvem der altsaa skulde have Forpligtelsen til at lønne Kirkebuddet, om det skulde være Skolelæreren eller Kommunen. Jeg seer imidlertid af Forslaget her, som foreligger til Lov, at Forslagsstilleren maa have hyllet den Ansøelse, at Byrden, at lønne Kirkebuddet, hvilede paa Skolelæreren, idet der er tilføjet i Slutningen af Lovforslaget: „uden Afdrag i Skolelærernes Indtægter“. Derfor her ikke er gaaet ud fra den Forudsætning, at det var Skolelærerne, der oppebare de gamle Degnekalds Indtægter, og ikke Kommunen, der oppebar dem, for dermed at lønne Skolelærerne, saa var der ingen Anledning til at føie her-